

EEN VERRASSING

Het is net alsof Anders door een veel te kleine tunnel wordt geperst. Even krijgt hij bijna geen adem, maar dan...

Hij vliegt door de lucht!

De fontein spuugt hem uit. Met een regenboog aan kleuren wordt Anders de binnenplaats van het Wisselkantoor op geslingerd.

Hij ziet de muur op zich afkomen, maar vergeet op tijd zijn handen uit te steken. Met een doffe dreun botst hij tegen de matrassen. Daarna glijdt hij naar beneden.

‘Anders!’ Skag is binnen twee tellen bij hem. ‘Hoe was je Wissel?’

‘Ik...’ Anders komt overeind. Hij is weer zichzelf, maar hij heeft vandaag flink wat blauwe plekken opgelopen.

Hij wil zijn trainer alles vertellen over wat er net is gebeurd, maar op dat moment begint de fontein te bruisen. Er komt nog iemand aan!

Anders ziet een jongen door de lucht vliegen. Collin maakt een perfecte salto en landt keurig op zijn voeten.

Anders voelt een steek van jaloezie. Waarom lukt het hem toch niet om zo goed te landen? Elke keer knalt hij weer tegen die matrassen op...

‘Collin!’ Skag snelt naar hem toe. ‘Hoe ging het bij jou?’

‘Perfect,’ zegt Collin. Dat zegt hij altijd, maar zijn gele pak is drijfmat.

Anders kijkt naar beneden. Zijn eigen pak is kurkdroog, zoals altijd.

De eerste keer dat Skag dat doorhad, schrok hij zich rot. Volgens hem kunnen alleen professionele Wisselaars droog overkomen van het Wisselen.

‘Goed gedaan, jongens.’ Skag klapt in zijn handen. ‘Jullie werkdag zit erop.’

Anders vouwt zijn gele pak op en stopt het onder in zijn rugzak. Hij moet er zeker van zijn dat zijn vader het niet ziet. Die weet niet dat hij een Wisselaar is...

Samen met Collin stapt Anders de lift in. De hele weg naar beneden zeggen ze niets tegen elkaar.

Collin voelt als zijn tegenstander.

Ergens is dat jammer, want Collin is de enige andere Wisselaar van zijn leeftijd bij het Wisselkantoor. De anderen zijn allemaal veel ouder.

Beneden gaan de liftdeuren open.

‘Daar ben je,’ klinkt het.

Anders schrikt van de ijskoude stem van de Gravin. Zoals altijd krimpt hij een beetje in elkaar als zij in de buurt is.

De moeder van Collin is lang, slank en heeft een spierwit gezicht. Haar ogen zijn net twee kogels, die ze elk moment kan afvuren.

‘Hoe ging het?’ vraagt ze aan Collin.

‘Perfect,’ zegt Collin weer. Hij lijkt als twee druppels water op zijn moeder, met dezelfde donkere haren en het lijkbleke gezicht.

‘Kwam je droog over?’ wil de Gravin weten.

‘Bijna,’ liegt Collin.

Dan kijkt de Gravin naar Anders. ‘En jij bent er ook nog steeds bij?’

Anders voelt zich nog kleiner worden. Alsof ze hem met haar woorden naar beneden duwt.

‘Mam, gaan we?’ vraagt Collin.

‘Nog niet.’ De Gravin glimlacht. ‘Er is nog een verrassing. Het is heel bijzonder...’

‘Dat is het zeker,’ klinkt een stem.

Als Anders zich omdraait, ziet hij Leopold staan. De grote baas van het Wisselkantoor! Wat voor verrassing zou hij voor hen hebben?

En dan ziet Anders dat hij niet alleen is.

Er is nog iemand bij.

Een man, met een stem zó zacht dat hij bijna fluistert.

'Jullie moet ik hebben,' zegt hij.
Het duurt even voordat het tot Anders doordringt. Want de
man draagt nu doodnormale kleding, geen zwart pak.
Maar dan is het net of Anders ter plekke bevriest.
Deze man heeft hij eerder gezien.

DE KANS VAN JULLIE LEVEN

‘Ik ben Wisper,’ zegt de man. ‘Dat is Engels voor...’

‘Fluisteren,’ stamelt Anders. Hoe kan deze man hier zijn? Anders voelt zijn hart tekeergaan. Hij heeft deze man net nog gezien, tijdens zijn Wissel!

‘Precies, Wisper betekent fluisteren. Maar dan schrijf je het net iets anders. En jullie zijn Collin en Anders, toch?’ De blik van de man blijft even op Anders hangen. Herkent hij hem? Nee, dat kan gelukkig niet. Anders was net heel iemand anders!

‘Klopt, ik ben Collin,’ zegt Collin.

Anders kan alleen maar knikken.

‘Moet u hen allebei hebben?’ vraagt de Gravin verbaasd, en ze wijst op Anders. ‘Hém ook?’

‘Zeker.’ Wisper glimlacht en haalt twee enveloppen tevoorschijn. Ze zijn goud met een rood randje.

‘Ik heb twee uitnodigingen bij me.’

‘Voor het Wisselkamp?’ Collins ogen worden groot.

Anders fronst zijn wenkbrauwen. Wat is het Wisselkamp? En hoe kan Collin meteen weten waar het over gaat?

Anders kijkt even naar Leopold, maar die kijkt alleen maar trots. Iedereen weet kennelijk wat het Wisselkamp is, behalve hij.

‘Maar...’ Collins ogen worden nog groter. ‘De laatste die mee mocht was...’

‘Ik.’ De Gravin steekt haar neus in de lucht. ‘Dat klopt.’

Daarom herkent Collin de envelop zeker... Wedden dat zijn moeder die ooit heeft laten zien?

‘En nu mag uw zoon ook mee.’ Leopold knikt tevreden. ‘Zo moeder, zo zoon.’

‘Ik ben zo trots op je.’ De Gravin legt haar hand op Collins schouder. ‘Je treedt in mijn voetsporen.’

Anders kijkt naar de balie. Werkte Ella hier nog maar. Zij snapte tenminste dat alles aan dit wereldje nieuw is voor hem.

‘Wanneer is het kamp?’ Collin kijkt naar de enveloppen in Wispers hand.

‘De eerste drie dagen van de vakantie,’ zegt Wisper. ‘Op die manier krijgen we geen problemen met jullie school.’

Langzaam dringt het tot Anders door.

Drie dagen...

Kamp...

‘Gaan we drie dagen weg?’ stamelt Anders.

Wisper kijkt hem aan. ‘Weet jij niet wat het Wisselkamp is?’

‘Anders weet heel veel nog niet,’ zegt Leopold. ‘Hij is vrij nieuw in dit wereldje.’

Anders voelt zijn hoofdhuid tintelen. Waarom zegt Leopold dat? Hij heeft het hele *Handboek der Wisselaars* gelezen!

‘Het Wisselkamp is een plek waar je drie dagen lang les krijgt van de beste Wisselaars van het land,’ zegt Wisper.

‘Écht?’ Anders voelt zich warm worden. De beste Wisselaars van het land?!

‘In deze envelop staat alle informatie over het kamp. De locatie moet geheim blijven, maar dat hoeft ik jullie natuurlijk niet te vertellen.’

Geheimen, geheimen en nog meer geheimen. Anders is er intussen wel aan gewend.

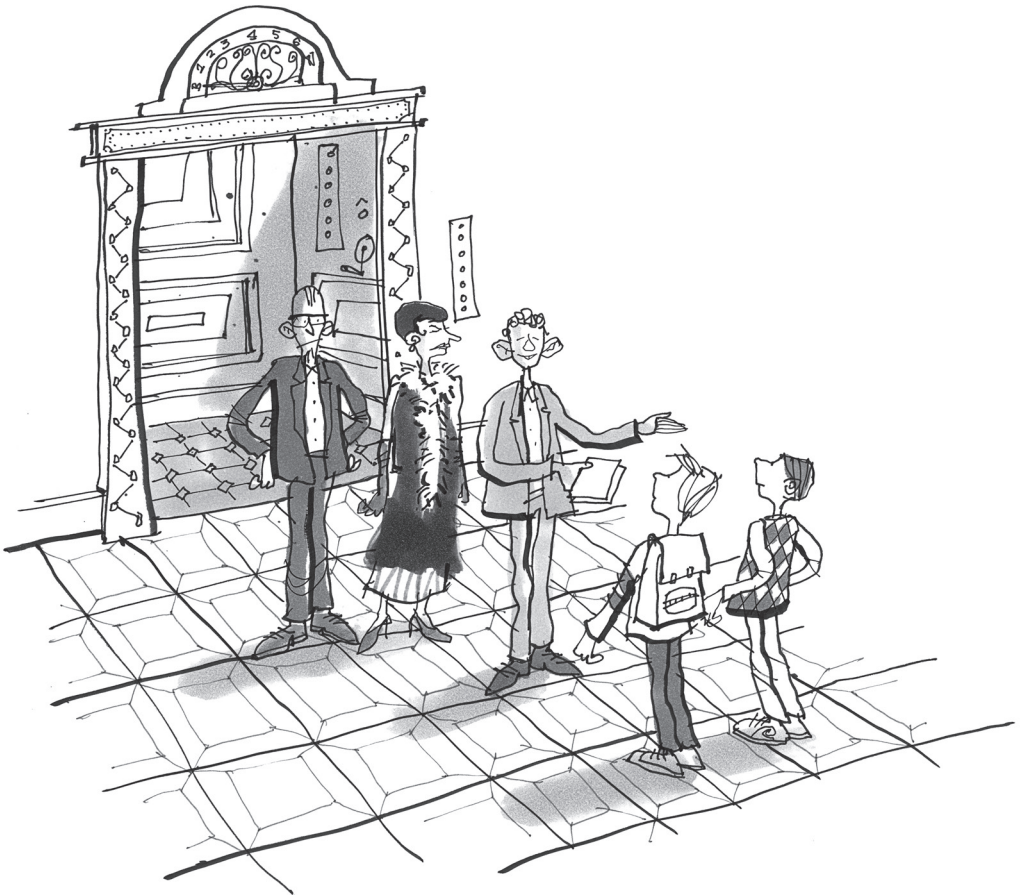
‘Alsjeblieft.’ Wisper steekt de envelop naar Anders uit. Als hij hem aanpakt, houdt Wisper de envelop nog even vast.

Hij kijkt Anders scherp aan, knijpt zijn ogen tot spleetjes.
Zou hij hem toch herkennen?

Anders probeert rustig door te ademen, maar het lukt hem nauwelijks. Als Wisper doorkrijgt dat Anders degene is die net...

Maar dan laat Wisper de envelop los.

‘Na het kamp zijn jullie op alles voorbereid.’ Wisper kijkt Collin en Anders aan. ‘Gefeliciteerd. Dit is de kans van jullie leven.’

‘Ga je erheen?’ Collin komt bij Anders op de rand van de stoep staan. Ze kijken samen Wisper na, die de Dapperstraat uitrijdt.

‘Naar het kamp?’ Anders kijkt verbaasd op. ‘Natuurlijk ga ik!’
‘En je vader dan?’

Het is net of Anders weer tegen de muur van matrassen klappt. Hoe kan hij zo stom zijn om zijn vader te vergeten? Pap weet helemaal van niets!

Anders gaat elke week trainen bij het supergeheime Wisselkantoor, maar zijn vader denkt dat hij elke week een tekencursus volgt bij *CreaBea*. En die cursus bestaat helemaal niet, die heeft Skag bedacht...

‘Hoe ga je drie dagen weg zonder te zeggen waar je bent?’ gaat Collin door. ‘Dat lijkt me onmogelijk.’

Anders bijt op de binnenkant van zijn wang. Zijn vader zou hem niet eens laten gaan als Anders hem alles vertelde...

Zijn vader vindt het vreselijk dat er Wisselaars bestaan, hij vindt dat mensen hun eigen problemen moeten oplossen.

‘Wel zonde,’ gaat Collin verder. ‘Dat je eindelijk zo’n grote kans krijgt en dan niet kan...’

De Gravin komt ook naar buiten. ‘We gaan,’ zegt ze tegen Collin.

Collin steekt zijn hand op en stapt dan in de zwarte auto.

Anders blijft alleen achter op de stoep. Hij draait de envelop rond in zijn hand. Collin heeft gelijk. Het Wisselkamp is een enorme kans, die kan hij toch niet vergooien?

Anders kijkt achterom naar het Wisselkantoor.

ADVOCATENKANTOOR MAASKANT, staat er op het bordje naast de deur.

Alle mensen op straat lopen langs zonder naar het gebouw te kijken. Het valt niet op, en dat is precies de bedoeling. Niemand mag weten dat dit het Wisselkantoor is. Dat legde Ella hem op zijn allereerste dag hier al uit.

Ella...

Ella, die werd ontslagen door Leopold en die nu niets meer met Wisselen te maken wil hebben.

Ella, die altijd ontkent een Wisselaar te zijn geweest, maar er wel álles van weet.

Anders kijkt naar de envelop in zijn hand. Als hij niet gaat, loopt hij straks al helemaal eindeloos achter.

Collin landt beter, hij is altijd op tijd en hij weet alles over Wisselaars...

Anders weet dat het geen wedstrijdje is, maar zo voelt het wel.

Leopold steekt niet onder stoelen of banken dat hij Collin tien keer beter vindt. *Zo moeder, zo zoon*. De grote baas applaudiseerde nog net niet voor hem!

Hij moet naar het Wisselkamp, dat moet gewoon.

Maar wat zegt hij tegen zijn vader?

Anders kijkt door het raam van het Wisselkantoor. De balie ligt er verlaten bij.

Ella.

De naam echoot in zijn hoofd.

Ella heeft hem altijd geholpen toen hij hier net nieuw was.

En nu moet ze hem helpen met een smoes voor pap.

Een héle goede smoes.

DE PERFECTE SMOES

‘Ella!’ Anders bonst op de voordeur van het kleine huisje. Binnen blaft Bami als een gek, maar er wordt niet opengedaan.

Anders kijkt achterom naar de woonboten. Een man kijkt nieuwsgierig zijn kant op.

‘Ella, ik weet dat je er bent!’ Anders gluurt door het raam naast de deur en ziet een dampend kopje op de tafel staan. ‘Je hebt net theegezet. Als je niet opendoet, ga ik gillen, hoor. Ik doe het. Drie, twee...’

Dan wordt de deur met een ruk opengetrokken. Bami springt meteen tegen Anders op.

Ella’s kleine krulletjes zitten half in een staart en hangen half in haar gezicht.

‘Wat dóé je?’ briest ze. ‘Wil je soms dat iemand de politie belt?’

‘Nee, maar...’

‘Naar binnen jij.’ Ella pakt Anders bij zijn jack beet en trekt hem het huisje in. Ze zwaait even naar de buurman en glimlacht. ‘Alles is onder controle, hoor.’

‘Thee dan maar?’

Anders gaat aan de keukentafel zitten. ‘Lekker.’

Bami likt Anders in zijn gezicht. Anders aait hem lachend over zijn kop.

Ella zet een kopje thee voor hem op tafel en gaat tegenover Anders zitten. ‘Luister, je moet echt niet zo wild op mijn deur bonzen, de hele buurt praat er straks over. Dat kan ik echt niet gebruiken.’

Anders knikt, maar hij snapt er niets van. Waarom doet Ella zo moeilijk?

‘Wat kom je eigenlijk doen?’ vraagt Ella.

‘Ik heb je hulp nodig.’

‘Ik werk niet meer voor het Wisselkantoor,’ zegt Ella meteen.

‘Dat weet ik, maar...’ Anders haalt de envelop uit zijn binnenzak. ‘Collin en ik hebben deze gekregen.’

‘Het *Wisselkamp*...?!’ Ella wilde net een slokje thee nemen, maar nu hangt haar kopje halverwege de tafel en haar mond. Ze staart met grote ogen naar de gouden envelop met rood randje. ‘Zo’n envelop heb ik één keer eerder gezien...’

‘Bij de Gravin, ik weet het.’

Ella zet haar kopje terug op tafel. Iets te hard, de thee gutst over de rand. ‘De Gravin was zó trots toen ze mee mocht...’

Er glijdt een schaduw over Ella’s gezicht, zoals wel vaker wanneer ze het over de Gravin heeft.

Maar net zo snel als de schaduw verscheen, verdwijnt hij weer.

‘Gefeliciteerd, Anders. Dit is echt de kans van je leven.’

‘Dat zei Wisper ook al.’ Anders draait de envelop rond in zijn hand. ‘Er is alleen wel één probleem.’

‘Wat dan?’

‘Mijn vader.’ Anders zucht. ‘Ik kan niet zomaar drie dagen verdwijnen zonder te zeggen waar ik heen ga.’

‘Zeg gewoon dat *CreaBea* een weekcursus geeft.’

Anders klemt zijn handen om de warme beker. ‘Ik ben bang dat hij zo’n driedaagse cursus veel te duur vindt.’

‘Dan zeg je dat de cursus gratis is.’

‘Dan wordt hij vast achterdochtig...’ Anders ziet het al voor zich. ‘Straks gaat hij op bezoek bij Beatrijs van *CreaBea*, maar die vrouw bestaat helemaal niet! Skag heeft alles verzonnen!’

‘Dan komt die Beatrijs toch naar jullie.’

‘Hoe dan?’

Ella veegt een pluk haar achter haar oor. Ze recht haar rug en tuit haar lippen. Als ze begint te praten, klinkt haar stem plotseling heel anders. De R spreekt ze vreemd uit, alsof er een hete aardappel in haar keel zit.

‘Meneer Van Wonderen, uw zoon doet het zó goed in de cursus. We willen graag dat hij meegaat op kamp. Elk jaar is er geld voor nieuwe talenten en wij denken dat hij een perfecte aanvulling zou zijn voor onze groep...’

Ella kucht. ‘Zoiets.’

Anders staart naar Ella. Ineens is ze weer helemaal zichzelf.

Hoe kan ze nog steeds beweren dat ze nooit een Wisselaar is geweest? Ze was net écht iemand anders!

‘Zou je dat echt voor me willen doen?’ stamelt Anders.

‘Ik?’ Ella kroelt Bami door zijn vacht. ‘Euh...’

‘Alsjeblieft!’ Anders hoort de wanhoop in zijn stem. ‘Jij kan dit. En ik moet erheen. Ik wil de allerbeste Wisselaar ooit worden. En anders is Collin straks echt in álles beter!’

Ella knikt. ‘Vooruit dan maar.’

‘Dank je wel.’ Anders leunt opgelucht achterover. Hij drinkt zijn thee op.

Dan ineens schiet het hem te binnen. Hij wilde dit eigenlijk met Skag bespreken, maar het kan net zo goed met Ella.

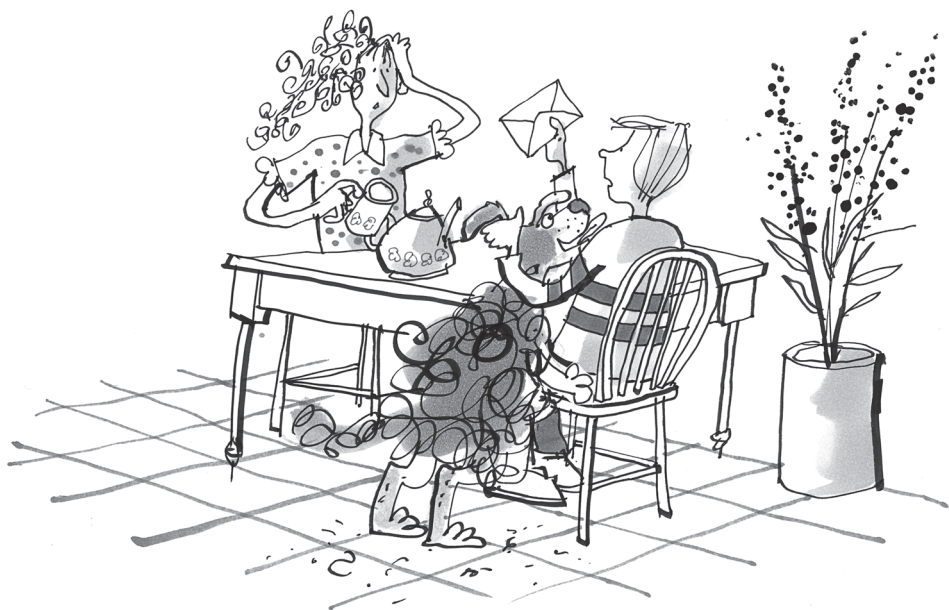
‘Ella? Weet jij of er Wisselaars in zwarte pakken bestaan?’

‘Zwarte pakken?’ Ella schudt haar hoofd. ‘Nee. Je hebt wit, geel, oranje, rood en...’

‘Paars,’ zegt Anders. ‘Dat weet ik. Maar toch denk ik dat ik vandaag een Wisselaar in het zwart heb gezien.’

‘Waar dan?’

Anders denkt aan zijn Wissel. ‘Ik moest tijdens een opdracht Wisselen met iemand die een verlaten huis niet in durfde. Zijn

beste vriend had hem uitgedaagd. En toen ik samen met die beste vriend bovenaan die oude, stoffige trap kwam, stond er een deur op een kier. De andere jongen ging een andere kamer in, maar ik keek door de kier. Ik schrok me rot. Het huis was helemaal niet verlaten! Er waren mensen in dat huis...'

'Mensen?' Ella kijkt hem aan. 'Wie dan?'

Anders denkt aan het moment dat hij door de kier keek. 'Een oude vrouw, een man met een hoekig gezicht en... en Wisper.'

'De man die jou de uitnodiging heeft gegeven voor het kamp?' vraagt Ella verbaasd.

Anders knikt. 'Ze waren alle drie in het zwart gekleed. Het waren net zulke pakken als ik heb. Maar dan dus zwart...'

'Die bestaan echt niet,' zegt Ella.

'Dat dacht ik ook, maar toen ik Wisper net bij het Wisselkantoor zag, besepte ik dat hij waarschijnlijk écht een Wisselaar was.'

'Kon je iets horen van wat ze zeiden?' wil Ella weten.

‘Ik heb niet veel gehoord,’ zegt Anders. ‘Ze waren in paniek over iets. Ze hadden het over een gevaar... Ik luisterde pas een paar seconden, maar toen riep die beste vriend mij. En de drie mensen in zwarte pakken hoorden hem...’

‘En toen?’ Ella’s ogen worden groot.

‘Ik vluchtte de trap af, maar ik struikelde over de rode vloerbedekking. In mijn val trok ik zelfs nog een spijl van de trap af. Ik rolde in het tapijt naar beneden. De andere jongen rende weg, maar ik kon geen kant op. Dat tapijt hield me in de houdgreep...’

‘O jee...’

‘Wisper kwam naar beneden en torende boven me uit.’ Anders rilt weer bij de herinnering. ‘Hij wilde weten wat we daar deden, wie ik was, en of ik iets gehoord had van het gesprek. Kennelijk was het belangrijk.’

‘Ja, maar wát bespraken ze?’ vraagt Ella nog een keer.

‘Ze hadden het over...’ Anders graaft in zijn geheugen. Het was een vreemd woord, het leek op *Wisselaar*, maar dan net iets anders.

‘Een Verwisselaar!’ Anders herinnert het zich weer.

Ella’s mond trekt samen in een streep. Heel even lijkt ze net de Gravin.

‘Weet jij wat het is?’ vraagt Anders.

‘Dat heb je verkeerd gehoord,’ kapt Ella hem af.

‘Nee, ze zeiden dat woord écht. Wisper was doodsbang. En die andere twee volgens mij ook.’

‘Een Verwisselaar bestaat niet.’ Ella aait Bami over zijn kop, maar ze doet het te ruw, want hij duikt weg onder haar hand. ‘Vergeet het.’

Een paar uur later trekt Anders zijn kamerdeur achter zich dicht en spitst zijn oren. Zijn vader zingt beneden luidkeels mee met de radio.

Als hij de envelop wil verstoppen, moet het nu.

Anders pakt de losse plank in de hoek van zijn kamer beet en tilt hem voorzichtig omhoog. Het kraakt flink.

